

Pollock for

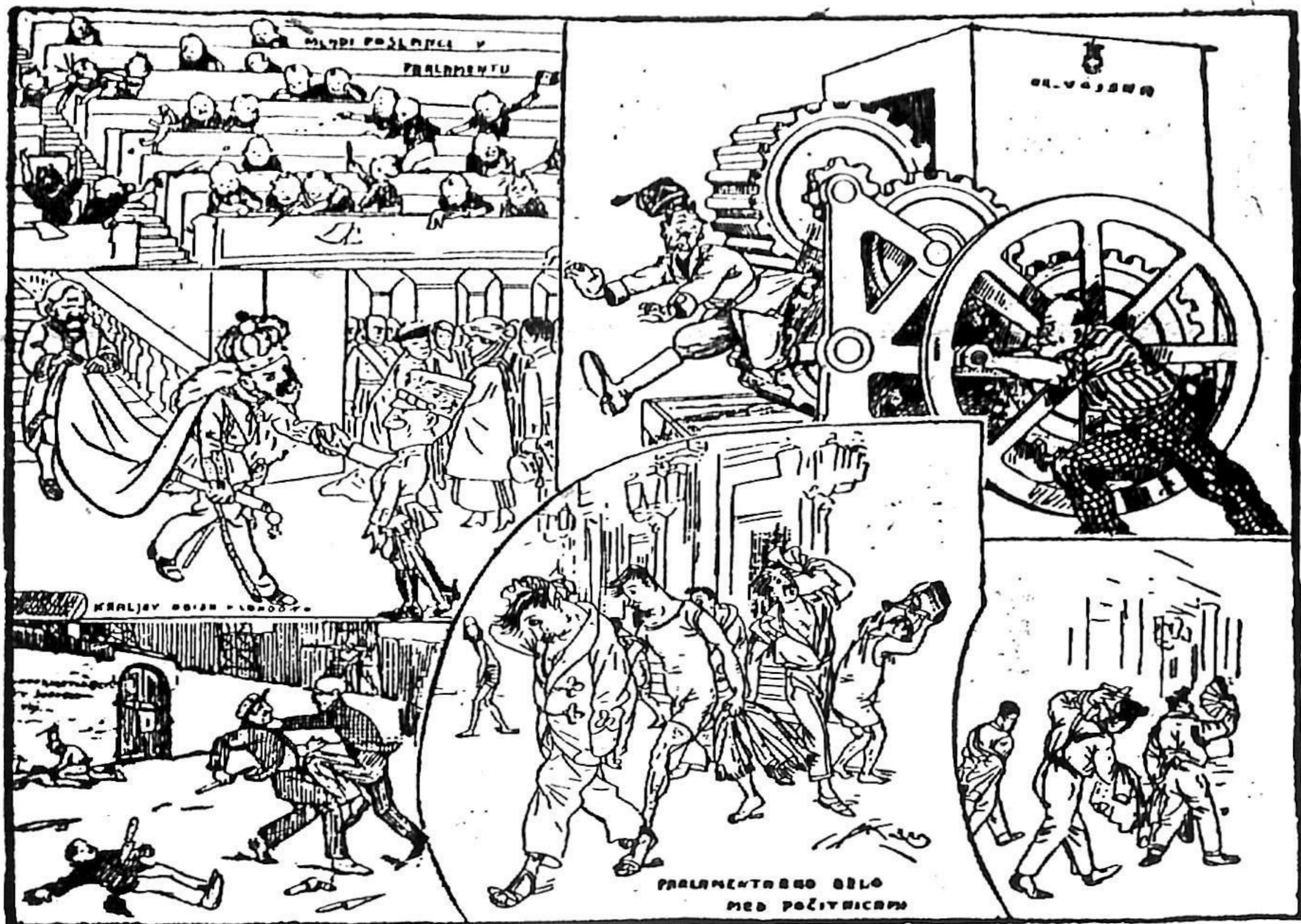
Škafja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Urodništvo in upravljanje v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik France Podberšič. — Cena oglasa: 1 milimeter visočino s širino enega stolpa L. — 80, za trgovsko reklamo, Bančna obvestila, poslana, osmrtnico va-
bala, namoanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 30 L. — Za inozemstvo 22,50 L.

Leto III.

GORICA, dne 10. junija 1924

št. 17.

Malo krivega in malo ravnega iz tega časa slavnega.

Po državi so zavpili:
Parlament so otvorili,
ne razgraja pač pa dela,
da ga duša je vesela.
Res je mlado vse in mlečno,
ali je izbrano srečno;
to moči so mlade, sveže,
če zagradi, daleč seže,
če zavpije, gre še dalje:
vsi »črnuhi« in »rudeči«,
so nedolžni kot otroci,
madeža na njih ni roki,
kdor pa tega ne verjame,
sliko — naj, na piko vzame,

naj njih delo opazuje,
potem dalje Čuka čuje.
Kralj bil šel je na Angleško —
tam bajé, da ni nebeško —
da razgleda se po svetu,
ohladi se zdaj po letu,
se oddaljne kraljevanja
in povrne gostovanja.
A kako je tamkaj bilo,
vam bo iz slike goverilo.
Ali tretja slika spodaj,
to pa res je pravi zlodej,
kar je res, je vendar res,
napreduje Es Ha Es.

Tu fašisti, tam fašisti,
tu in tam so komunisti,
tu in tam so bombe, krogle,
hišice na štiri ogle,
se z bencinom jih polije,
in zažge jih in razbije.
Če naprej jih zlodej moti,
če gredo še po tej poti,
bodo v krog držav stopili,
se s »kulturo« popojili,
ki smo bratje njih že siti,
smo jo morali črtiti.
Pojmo dalje, dragi bralec,
le odpri oči gledalec,

tu se trudi Musolini
pri veliki tej mašini.
To je delo gospodarja,
on vojake tam pretvarja,
vsega tega bo finile
zmes iz »fante nazionale.«
Pa še delo parlamenta —
v tej vročini, lej ga šmenta —
vse poti se, vse se briše,
ali konca sej še ni še;
močno se zato zdi meni,
bodo sklepi vsi vodeni,
prepoténi in neslani,
kot so bili tudi lani.

Gorica, dne 10. junja.

Razni slovenski in italijanski listi poročajo, da se vršijo te dni v Montecitorioju generalne vaje za Rimski teater. Svoje vloge so se menda naučili tako slabo, da piti »sonflera« na tribuni, kot glavna oseba v vsakem »teatru« ni kos spravitli v fir »komedijantek in »statistek«. Rimski teater je imel že nebroj režiserjev, igralcev in štulistov brez zadnjih »poskusov«. Letošnja sezija pa nudi igralcem poskus in okus.

Mesto, da bi nas povabili na predstave, se posamezni igralci različnih šol vadijo v deklamiranju. Kdor največ kriči, temu se največ ploska. Nekdo izmed gospodov je bil mnenja, da ni treba poskusov, marveč napravimo kar korak naprej. Medtem pa se je v svoji ogorčenosti spozabil in napravil mesto enega koraka, pet skokov, ter se naenkrat znašel med poklicanimi igralci in okusil prvi užitek pozornice. Užitek pa je bilo vsestransko precej, to se pravi po domače »brce« in »klofute«. Klofute so bile tako »slajne« in krepke, da spadajo med kulturo »furmanskih gajžel«. Skoda, da ni bil navzoč pri poskusu oziroma okusu kak Anglež, ker bi ta takoj nastavil svoj »Radio-telejfon«, na kar bi mi v Gorici, Millerid v Parizu v avtomobilu, Macdonald v tramvaju čuli odmeve Rimskega »teatra« KORAK NAPREJ. Žalostno je to, zlasti za mizarje, katerih je itak velika gruča brezposelnih, da ne bodo imeli prilike delati »stolčkov« različnim vspenjačom in gledalcem, igralcem in statistikom.

Za njih bi bila ta država prava »mana«, ker tam tudi »šimjotarijo« itatijo na celih črti. Kakor so tu »specijalisti ciacoloni«, tako so tam izdajatelji proglašev. Vse leto je S. H. S. toliko proglašev izdala, da je z njimi več tisoč kvadratnih metrov zida »posmiral«. Zidarji pozor! Tudi vi dobro došli. Za notranji mir so pa tudi tam »specijalisti«. Skoda, da »Čuk na palci« ni vedel 24 ur poprej, da bo v Trbovljah gorelo, kakor to vedo postojnski ognjegašci, ker bi zletel tja in jim oči izključval. Še mora pač posnemati KULTURO za KULTURO. Ali Vaš ni sram, da v istem momentu, ko zatrja režiser v »Rimskem teatru« statistu on. E. Besednjaku, da ni on še nobenega Slovenca ubil, se kavsati v premogovi provinciji, kakor pešelin na domačem gnoju. Ako se Vam zdi to moderno le naprej!

Saj S. H. S. ima obsežnih gozdov, ki lahko dajo vsakemu S. H. S. državljanu po — eno »trugo«. — Oj, S. H. S. državljan! Bombe hranite za druge čame! Ali ne vidite, da preže na vas z vseh strani? — Ko bo čas, takrat bombe, granate, meč v roke in pokažite se junake! Komunistom se v državi S. H. S. predobro gojdi! Če bi čutili Mussolinijevo pest — bi šele vedeli, »kaj se pravi« »pušč« po laško. ČUK NA PALCI.

Dvoboj.

Martin je imel 24 let, visoko postavo, orlov nos, kvišku navihanke brke, nikdar št žebec in na stotine kapric. Dve stvari so Martina mučile: tisočpetsto lir plače, ki niso zadostovale za njegov požrešen želodec, in da ni imel še nikoli z nikomur dvoboja. Čutil se je nepopoln človek brez dvoboja in domišljeval, da mu dvoboj doprinese lavrejo junastva in moralno povišanje v očeh njegovih sournadnikov.

Sreča pa mu je bila tudi v tem oziru mila. Nekoč, prvga v mesecu, ko je dobil svojo plačo je naglo hitel v gostilno, da svoj želodec dobro napolni. Ko se je vračal iz nje so se mu noge zapletale in zgodilo se je, da je srečal na trgoarju gospoda, ki je korakal s svojo soprogo domov. Martinova desna noga je stopila nerodno na kurje oko gospojine noge. To pa je gospoda tako ujezilo, da se mu je zdelo potrebno Martina in njegove nesigurne noge ekspeditirati na drugo stran ceste z mogočno brco. Temu so sledile vizitke in Martin je odšel ves blažen domov.

Vso noč ni spal, temveč z ogromno gorjačo mahal neprestano po sobi sem ter tja. Ob zori se je oblekel v črno obleko, napravil oporoko ter se podal k svojemu nasprotniku.

Predno sta se imela biti, so se svédoki pogovorili, sporazumeli, nakar so vsi skupaj zaputerkovali in tako je končal dvoboj.

DRUGI DAN.

Njegovi sournadniki, ki so nekaj o tem doznali, so ga z vso napetostjo pričakovali in ko je stopil v urad so se vse oči vprle vanj. Malo sled je bil, toda pričel je mirno svoj posel.

»No in! Martin, imeli ste dvoboj kaj ne? Sabljali ste se.«

Martin molči.
»Povejte nam, kako je bilo. Ej z Vami se ni za šaliti. Govorite, da ste ga dobro nasabljali.«

Martin skomigne z ramami.
»Naš šef je že trikrat vprašal po tebi Martin.«

»Gospodje,« pravi Martin, »Vaše zanimanje zame me je globoko ganilo, a sedaj grém podpisati mojo navzočnost.«

Ko je odšel so vsi hkrati vskliknili. »Dobro ga je namahal. E prav gotovo! Morda ga je ubil, morda so ga že

skrivši pokopali. To bo za vzgled vsim, ki bi se mislili spreti z Martinom.«

MESEC POZNEJE.

Martin sreča na ulici svojega sorojaka, katerega ni že dve leti videl.

»O poglej, poglej slučaj: ti tukaj?«

»Da kaj se hoče in ti Martin, kaj počenjaš? Kako ti gre?«

»Nič posebnega. Pretečeni mesec sem bil v smrtni nevarnosti. Malo je manjkalo, da me niso razsekali, kakor mesar vola. Toda jaz...«

»Ma nemogoče!«

»Pač, pač, dasiravno sem miren, Ampak neki večer se je neki tepec obregnul ob mehi, nakar sem mu pristošil odmevajočo zaušnico... šli smo na plan... pomerili sablje... Toda moj nasprotnik je pobledel in zapazil koliko je ura, nakar me je prosil odpuščanja. Dobil sem pismeno zadoščenje.«

»A to vam je junak naš Martin!«

LETO POZNEJE.

Martin se pogovarja v restavraciji z gospodom s zlatimi naočniki. Gospod:

»Ste čitali današnje liste?«

»Da.«

»Potem znate za tisto zadevo dvoboja?«

»Dva častnika na meji?«

»Da, oh dvoboj, dvoboj; to je ena stvar barbarska. Civiliziranci bi jo morali...«

»So slučajni?«

»Tako mladi! Ste imeli tedaj tudi Vi že dvoboj?«

»Pred letom... vsako posredovanje je bilo nemogoče.«

Gospod (napeto.) In? ...

Po dveh zamahih sem poslal sabljo svojega nasprotnika v zrak med kavke. Hotel sem zapričeti, toda priče mi niso dovolile. Žal mi je!«

»Prav so storili, prav! O mladina, mladina!«

TRI LETA POZNEJE.

Martin obeduje na letovišču pri svojem bodočemu tastu. Po kavi se je pričel vsestransko živahen razgovor.

Tast: »Dragi moj bodoči zet, na Vaš račun smo čuli mnogo zanimivega.«

»Kaj takega?«

»Zdi se, da ste nagajivec, celo sabljač.«

»Jaz? Na primer?«

»Sem dobro informiran.«

»No, če že ravno veste...«

Nevesta: »Moj Bog, tedaj je vendar res?«

»Bodite mirni gospodična... že toliko časa je od tega!«

Tast: »Himaveč! Ste bili ranjeni?«

»Nasprotno!«

»On, tedaj?«

»Malenkost... mala prasaka. Bila je prva kri... razdvojili so naju... sicer!«

Nevesta: »Upam, da boste v bodoče bolj previdni.«

Tast: »Ako ne zapričnete vnovič...«

Martin: »Brez strahu... mož oženjen. Toda svoje dolgove je treba vendar poplačati.«

Tast: »Dolgove, dolgove! (na stran.) To je raztresenec.«

Nevesta: »Pazite se gospod, ako... (na stran) »korajžena je; toliko boljši!«

POGOVOR NA ZENITOVANJSKEM POTOVANJU.

»Pomisli, ljuba moja ženica, da je bil, tako krasen dan, kakor danes.«

»In na tak krasen dan sta se spustila!«

»V ulici prav slični, kakor ta!«

»Pred to divno naravo!«

»Da, postavila sva se na pozor, zamahnil sem... preklad na dve strani.«

»Moj Bog! Zdi se mi, da ni govoril samo o neznatni praski?«

»Da ne prestrašim tvoje očeta.«

»Zlehtnoba!«

»Srce zlatole!«

V SESTDESETIH LETIH.

»Dragi moj nečak, ti ne poznaš posledic dvoboja. Jaz jih poznam, jaz! Toda imel sem pravico! Ampak ubiti človeka... brrr! Ne boš se dvobojeval z njim; prepovedujem ti! Ta kes je zastrupil moje življenje. Ako bi bila kaka resna zadeva... toda za malenkosti, se ne boš bil! Misliti, da se je ubilo človeka... ne, ne, ti ne veš, kako kesanje to doprinese!«

NAGROBNI GOVOR.

Gospodal

Prijatelj, kateremu pošiljam mo zadnji pozdrav, je bil skrajno miroljuben in krotak mešan. Vendar pa to ni za branjevalo, da mu je bilo v prsih goreče in junško srce. Zabilog, da mu je bilo usojeno v veličastni okoliščini, v kateri je v bran svoje časti in prvi mah ubil svojega nasprotnika. Toda pustimo te žalostne a častne spomine... Z Bogom Martin... na večno svidenjel

Oh, koliko taci Martinov je še danes in koliko dvobojev v zraku in na papirju.

TUJEC

NE MORE VEDETI.

V sredo sem se pripeljal z vlakom do St. Lucije. Opazoval sem dva pijanca, ki sta se prepirala, kaj za en dan je; to rek ali pondeljek.

Mimo njiju je pridrvel tujec iz vagona s svojim težkim kovčgom in pihal vsled vročine, kakor strojni dimnik. En pijanec ga naglo vpraša:

»Hej, hej, Vi gospod, kaj je danes, ponedeljek ali torek?«

»Oh ne vem, ne vem, sem popolnoma tuji v teh krajih.«

STROKOVNJAK.

Abramson je pregledoval v gradu cesarske biserne dragulje in krono. »Povejte mi koliko stane ta krona,« vpraša služabnika.

»150.000 goldinarjev.«

Abramson: Na drobno ali na debelo?«

ROJANSKA KITARA.

(Arija česka: »Pepičku kupil kozu...«)
Poje? Slavko.

I.

V Rojanu se dandanes
Pač maršikaj zgodi;
Naš »piccolo Parigi«
Te dni kar ves žari...
Posebno ob nedeljah
Kar leze ino gre
Po korzu se spreha
In je veselo vse...

»Superbale fantiča je poklon!
»Ciao bella!« ponavlja vsak skan-
ton»

Se: »zdravo!« tu vedko sliši
Četudi so —
Slovenke vse...!
Naš jezik počasi z modo gre
Dekletom zarobljen kmet je le...
Če se le smeje še po slovensko
Četudi so —
Slovenke vse...
Tó v modi je...!

II.

Poleti ravno prveč
To hudo nam ne dá —
Fantiči smo Slovenci —
Četudi težko je —
Saj solnce nam je milo,
Srce se nam pti —
Preproče vse bi bilo
Ljubav če grela bi...
A prišla bo zima, burja, sneg...
Bo nehaj šepet in smeh in krog...
Bo tiho takrat na Korzu...
In takrat mi
Prav gorki vsi...
Peč takrat bo ljubil »moretine«
»Superbo« zapustil bo biondin...
Preklijnjaj bo »raffredor« kdo
A takrat mi —
Prav gorki vsi —
Hm — da — hi — hi...

III.

Se slabo svet obrača
Se zdi, da »šmira« ni...
A vendar čas poteka
In dan za dnem beži...
Pač kmalu, da prekmalu
Bo slišal kdo »uac, uac«
Takrat se bo spomnila
Na nas Slovence vse...
Prepozno, to ne ugaja nam,
V rezervi — to ni pač časten stan...
Kjer greh je, bodi pokora
Hm, res, da da,
Da to velja...
Dekliči — le ne jezite se —
Ste jezno? — Sezujto čevljevček!
A preje — mi zaploskajte —
Li vreden sem?
Poslušajte:
»Nasvidenje!«

NEVARNA LJUBEZEN.

Po navadi se nekateri radi na prvi hip zaljubijo v kako igralko ali jahalko cirkusa. Tako je bilo tudi nekoč v Cirkusu — svetovno znamen — Zavatta. Moj prijatelj se je zaljubil v atletinjo. Dolgo sta »šmirala«, a tudi tega je bilo enkrat konec, kakor slave Zavatta. Vprašal sem nekí dan prijatelja:

»Misliš sem, da se boš poročil z atletinjo?«

»Da, toda ona je odhila mojo pomidbo in poleg tega tudi... štiri zobe.«

DOBRO SRCE.

Mama, dva otročiča in pes so šli v ljudski vrt na izprehod. Manja se je naveličala skakati, zato je pričela vleči psa za ušesa. Jožku pa to ni bilo všeč ter pravi materi: »Reci Martji, naj vendar neha vleči psa za ušesa.«

»Čemu pa Jožek?« (Oh kako je dober moj smek!)

Jožek: »Zato, da mu jih tudi jaz malo nabegnem.«

VOJAŠKA INSTRUKCIJA.

Mičelin iz Vrtojbe je bil v Bologni pri vojaki. Neko jutro ga je »apuntalo« izpraševal:

»Kaj storite, ako kadite cigaro v veži in da prihaja stotnik?«

Mičelin: »Cigaro položim na stran, stopim korak naprej in salutiram.«

»In ako ste pri oknu?«

»Tedad stopim korak nazaj in mirno dalje kadim.«

Intelligent Janez.

Spisal Joža Kerščuanc.
(Konec.)

Desno lice se mu je povosilo, z levim pa je nepričakovano veselo zamigljalo. »Kakor roko-mavlj!« me je spreletelo hladno.

Pa se je le vse srečno končalo, hvala Bogu — ni mi bilo treba iti se obešat,« si je men-cal roke. »Saj poznaš kuhinjo, prijatelj... glavni cilj kuhinje namreč! Kuhinja je bila že od nekdanj pribežališče raznih klepetulj, zavetišče vseh mogočih skrivnosti in zarot. O čemer mi navadni zemljani niti slutiti in sanjati ne moremo — vse to se sklepa v kuhinji. Vsaj maša kuhinja je taka. Kadar mene ni doma, tedaj prilezejo od vseh strani k moji ženi babuice, ki bi rade prekucnile svet na glavo. In prične se prava anarhija. Kakor buča na njivi se preobrača ob takih prilikah svet, pletejo se vojske z Eskimi in Malajci, morijo se kralji in cesarji, da je joj, nastajajo nove države, brenče skozi našo kuhinjo iz Londona proti Pekingu novo pisani baloni, ki jim tudi lunini in solčni mrki ne morejo zaustaviti pota. Razen vojsk in balonov igrajo v kuhinji nemalo vloge prvi in zadnji krajec, pretesni šolnj, kurja očesa in umetnost. Če hočeš vedeti, ljuba duša, kako ti je treba spisati dobro novelo, roman ali dramo, pojdi prej na posvetovanje k starim babuicam v kuhinji! Najbolje je seveda, da se ničesar ne lotiš, da te babuice lepega dne ne obsodijo po nedolžnem na smrt, kakor so obsodile pisatelja Tinčka Hudaklina.

kdina. V kuhinjo sem stopil namreč včeraj, ne da bi bil prej potrkal na vrata, in — ojoj! — »Oreh in smeh« je bil ves v plamenih, pred mojimi očmi je gorel Tinček Hudaklin. Solza mi je kapla na lice. A kaj mi reče babuica? »Vrgla sem grdobijo v ogenj, da bi je ne našli otroci in se ne pohujšali!« Jaz pa, ne bodi len, skaf vode v o-genj — Tinček, reši se! In Tinček se je rošil, čeprav sta se mu »greh in smeh« precej osnjo... Nekulturni ženi pa sem napovedal dvoboj in jo rahl s polenom na zadnji plati. Pravična kazen za zločin! Da se drugač ne bo več vtikala v zadeve, za katere smo rojeni možaki, ne pa ženske!

Med takim pogovorom sva dospela do Trubarjevega parka.

»Počastiva s svojim obiskom Trubarja še midva!« me je pobegnul Janez za rokav in s širokim korakom dostojanstveno krenil proti parku. »Olej, prijatelj, ali se ti ne zdi da bi bilo tukaj dovolj prostora še za en spomenik? Za spomenik možu, ki bi to izmed vseh slavnih slovenskih mož najbolj zaslužil?«

Debelo sem gledal Janeza.

»In kdo naj bi bil ta mož?«

»I, Tinček Hudaklin vendar, največji, najslavnejši in najodličnejši pisatelj slovenski — to bi moralo biti pač vsakemu inteligentu jasno!« se je vzrav-nal pred menoj Janez v hipnotizirajočo pozo kritika. »Vem, na koga si ti misliš... a s tem ne bo nič. bratec. Cankarja je slovenska inteligenca odklonila in ga odklanja še danes kar je popolnoma prav. Kdo pa Cankarja razume? Nič. Tinčka Hudaklina razume vse, kar leže ino gre. Zato je Tinček Hudaklin naš največji pisatelj, zato zasluži spomenik edinole.« Cankar je zaneml v našo literaturo mračnost, žalost; on »sploh ne zna pisati, ne zna opazovati, on samo bruha iz se-be«, kakor je pred leti klasično povedal eden največjih slovenskih kritikov, ki bi zaslužil za to svojo bistroumnost še tucet doktoratov, zlato kolajno in srebrni zaslužen križec. Tinček Hudaklin pa — v nasprotju s Cankarjem — je odložil med nas koš veselja, da bodo črpali iz njega lahko še pozni rodovi svojo življenjsko moč in vlekli iz njega umetniške vodilne niti, da ne bodo zabredli sicer vedri Slovenci nikoli več v žalost, da bodo ostali vekomaj veseli. Čast in slava Tinčku Hudaklinu!

Janez je za hip utihnil in si obrisal z rokavom značno čelo. Potem je nadaljeval:

»Veliko težavnega dela me še čaka, fant moj, kajti tudi jaz sem rojen kritik. Na vseh koncih in krajih me že dolgo vabijo, da bi prevzel vodstvo osamljene črede slovenskih kritikov. In to samo zato, ker so vsi spoznali, da je brez pravega vodstva pot v boljšo bodočnost nemogoča, da umetnost brez prave kritike ne more procvitati, da potrebuje narod moža, ki bi poznal duh slavnega Tinčka Hudaklina.

Pritožba!

(Iz južne Amerike)

(Coresa e Stafetto.)

Dolžni smo vam sporočiti in pozdrave izročiti staršem bratom sestrkam prijateljem in priteljcam.

V daljni južni smo tujini kjer vzbujajo se naš spomni, al naš je rod na nas pozabil, al tujcu je v roke padel.

Mi ne vemo in ne znamo kaj pri vas so tam godi. Zato bo Čukec naš prijatelj in nam rosnico ves zapel.

Pritožimo se vam val da od nikogar pisma ni Fani, Marta in Ivanka, objuba vaša je uganka.

Lo pazite dekleta vé, kar Čuk vam tu pove; da bo pekcl al nebo, kamor bo dekletce šlo.

Zhrana naš je desetina brez tropina in brez vina, povemo včasih kaj za špas, da delamo si kratak čas.

Zarate Argentina: Rijavec A.; Milej A.; Bratuž J., St. Vid; Sirk A.; Višjevik; Skubin M.; Končut A.; Ambrožič R.; Peršolja A.; Hovrig; Joricjo A.; Podgornik; Reya J. Kazana.

KRČMARSKI DOVTIPI.

V Postojni, v Tihi dolini jo obedoval tržaški gost. Muha ki je slučajno prifrčala, je pljusnila z vso silo, kakor aeroplan v njegovo juho. Nervozen pokliče ubogega Janka, ki ni bil prav nič pri temu za-det in pravi:

»Gospod, v moji juhi je muha!«

Janko: »Zelo mi je žal, a kriv nisem jaz. Vrzite muho ven in pojejte juho.«

Gost: »Per bacco! To ga zna anka jest. Kaj ga miselite, de ga bo vergu juka na tla, pa muka požerv?«

SLAB SPOMIN.

Ivo v Komnu se rad naplje. Neki večer je tako napolnil svoj želodec, da so mu hoteli možgani iz glave pobegniti. Ko je kobilovratil domov je zašel na županovo dvorišče in objel prvi kol v katerega se je zalotel. Mirno ga je Žigon opazoval in majal z glavo kakor se je majal Ivo sam, poleg kola. Njegov prenaš polnjen želodec pa je vršil med tem svojo dolžnost. Ivo je bil tako nadelan, da se pol ure ni zavedel, je-li živ ali mrtev. In ko se je malce zavedel, je debelo zrl v veliko mlako pri kateri je čepel tudi maš pesček. Prijel se je nato za čelo in iznenade-no dejal.

»Da sem mnogo piva spil, to vem; a kedaj sem psa požrl, tega se pa ne spominjam.«

Kako sem se rešil avstrijske smrti.

Ob 4ih bi moral biti obešen. Prejšnji večer sem izrazil željo, da imam pred smrtjo knezu nekaj važnega zaupati.

½4ih so vstopili v moj zapor knez, državni pravdnik in sodnik.

»Vi imate še zadnjo željo izreči kaj me,« me vpraša sodnik v imenu kneza.

»Seveda« sem odvrnil, »vi me znate vsi skupaj v....!«

Kaznovali so me nato 2 tedna ječe, radi grdega obnašanja.

Ko sem kazen preedel so me imeli končno obesiti. Zrel sem bil.

Kneza ni bilo poleg, pač pa državni pravdnik, rabelj in 600 policajev, ki so upirali oči vame, velikega grešnika.

»Imate še kakšno zadnjo željo,« me vpraša državni pravdnik.

»O seveda,« odgovorim jaz, »vi me znate v....!«

Takoj so me odvedli in vnovič zaprli in vklenili v močne verige. Razžalil sem opetovano visoko Visokost državnega pravdnika.

Šest tednov sem sedel v ječi. Se danes se rad spominjam na to.

Po končani kazni sem bil pripeljen pred sodni dvor, toda nič niso spravili iz mojili ust, kakor že rečeno željo, da me znaajo vsi skupaj v....!

Državni pravdnik se je posvetoval s sodnikom in sodnik s 600 policaji.

Nato je razglasil državni pravdnik, da moram za moje nedostojno vedenje še odsedeti novo kazen. Predno iste ne prestanem, nisem vreden, da me obesijo. Na noben način ne! Ob sodili so me na štiri leta ječe.

Jaz sem si mislil svojo...

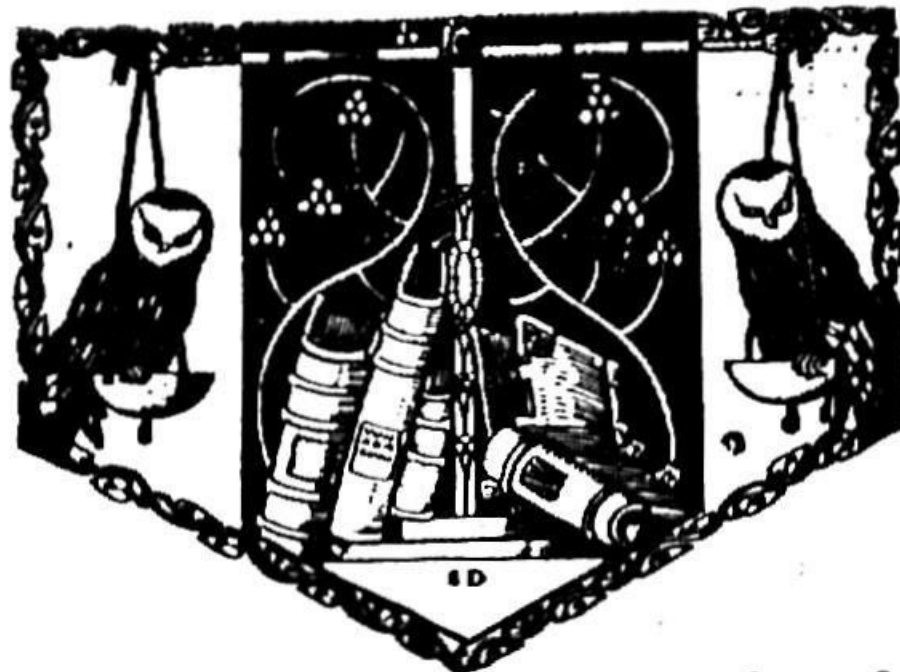
V zaporu sem se tako slabo in grobo obnašal, da so se ključarji pri pravdniku pritožili. Za ključek je bil ta, da so me odvedli v poboljševalni zavod. Ta zavod pa je delal čudeže nad menoj. Od dne do dne sem bil pridnejši in postal dober človek.

In ker tržava dobrih ljudi ne obeša, so me spustili naj grem po svoji poti.

ŽENSKA MOČ.

Gospod Majer, v obče znan strahopetec pred svojo ženo, jo je nekoč popeljal z avtomobilom. Naenkrat pa je izgubil vso oblast nad zavoro in avto je drvil z vso naglico naprej. Vsa njegova prizadevanja so bila brezuspešna. In ko je bil gotov, da je vse zaman, se obrne k svoji ženi in dé:

»Pavla reci no Ti Tvojo močno besedo.«

Za birmo

Najprimernejša darila! za otroke

so lepe alikane knjige, ki jih dobite v NARODNI KNJIGARNI V GORICI v/a Carducci 7.

Knjige so sledeče:

1. JANKO in METKA
2. MALA SLIKANICA
3. MOJE ŽIVALI
4. HITRO, HITRO LAHKIH NOG...
5. MOJI PRIJATELJI...
6. MOJ ZVERINJAK
7. MLADI ROKODELCI.

Te knjige je izdala in založila Narodna knjigarna v Gorici in se dobe edino tam. Sežite po teh res lepih, za mladino najprimernejših knjigah.

Poleg vsih šolskih, pisarniških in uradnih predmetov, kakor tudi instruktivskih poslovnikov in navodilnih knjig za županstva, je narodna knjigarna bogato založena z vso drobnarjijo za tobakarne: papirčki originalni Oleschau ali Kiev, Excelsior, Job, Abbadi i. dr. Dastavno nima knjigarna glavne zaloge, ker ni c. kr. orlov več na razpolago in ker ima to zalogo edino znan skladiščnik v Trstu, dobijo v Narodni knjigarni njeni odjemalci gorljomenjene predmete v resnici najcenejši.

Kdor želi v RAZPRODAJJO ČUKA naj prijavi naslov na upravnishvo.

Gramofon.

Kdor sedi na steklu, naj ne meče kamenja naokoli. Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade. Kdor svojemu sosedu hišo zažge, pride pred sodnijo. Ampak kdor nastavi svoj gramofon, da cvili in tuli ves dan na odprtem oknu, temu se ničesar ne zgodi.

Sosedov gramofon ropota na oknu. Za znoretí je!

Tudi jaz sem kupil gramofon. Gramofon star, polomljen z eno samo ploščo. Orgra, da se človeku dvigajo ušesa in lasje.

Takoj, ko se oglasi sosedov gramofon, postavim tudi jaz svojega na okno in ga spustim v galop.

Ta vse prekriči in prisili vso okolico, da zapre svoja okna. Hvala Bogu!

Moj gramofon cvili, grgra in tuli, kakor divja svinja. Strah ga je čutil! Ima samo eno ploščo in tudi ta pokvarjena. Moj sosed je rudeč kot puran od jeze. Gramofon pa grgra neprestano po cele ure:

»Ti si moja Milka moja pffft.t.t.t.

ti si moja Milka ppppffftua-tua-tua

ti si moja, jaz pa rrrrrr-ue-ue-rrrvue.«

NESPORAZUM.

K fotografu Cirmanu pride kmetič, ki bi se rad fotografiral. Ko sta se po daljšem naporu zedlinila za ceno, vpraša Cirman:

»Želite, da Vas fotografiram v fraku, ali v navadnem jopiču?«

Kmetič (malomarno): »Kaj me to brigal! Za stran mene ste lahko tudi v tisti Vaši zamazani kijklji.«

Pravijo.

Potrudite se vendar že enkrat vsi »literati« z dežele z vašimi »pravijo«, da bodo dovoljni, ne osební, ne žaljivi in tudi ne taki, kakor take:

»Prosimo. Sporočite tele besede učaku list

Pravije da pri Malenču je postal Novi grad ki je Notre en hlepetal. Predsednik ugradu je tudi eno Dekle ki tako rada plesat hod Predsednik More zraven bit ker Drugili fantu ni ki je Dekle preveč rada žejna. zraven tega imaje tudi eno Podrepca da jem razlaga Rasodbe.«

(Op. ur.) Kdor kaj razume naj sporoči Radiotelefonu v Londonski tramvaj!

UGANKARJI.

V odlični družbi med elegantno gospodo je sedel tudi šalji-več Čuk na deblu. »Povejte mi cenjene gospodične, kaj je to? Prva črka je D in druga je r. Vsak se je boji in vsakomur smrdi.«

Soseda: »Za božjo voljo gospod, bodite vendar dostojni, sicer...«

»Gospodična, to je vendar drenovka.«

Neki drugi dan je bil vnovič v družbi in ravno to uganko nastavil. »O to že vemo,« so vsklíknilí nekateri, ki so že slišali; »to je drenovka.«

»O ne, gospoda moja, motite se, to je po češko — hovno!«

BESEDNJAK.

Debel gospod se ozira v veliki dvorani biblioteke, a ne najde, kar išče.

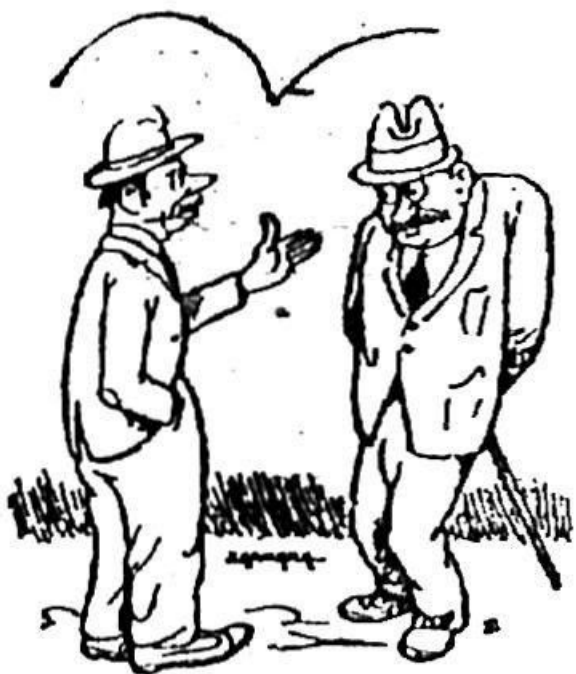
Knjižničar: »Želite gospod?«
Gospod: »Želim... želim... besednjak bi rad!«

Knjižničar: »Besednjaki so v zadnji polici na koncu.«

Gospod: »Hm, da, toda ne najdem po godu.«

Knjižničar: »Pa kakšen besednjak želite?«

Gospod: »Ej, kakoršenkoli bodi, samo, da je zelo debel, ker bi rad sedel nanj!«

Neki mož si pusti preiskati oči.

Zdravnik poiskusa s stekli. Stavi mu jih na oči in mu veli čitati. Mož čita.

Zdravnik vpraša: »Boljši ali slabši?«

Mož: »Ala.«

Zdravnik: »Boljši ali slabši?«

Mož: »Ala.«

Zdravnik: »Boljši?«

Mož molči.

Zdravnik: »... ali slabši?«

Mož: »Ne.«

Zdravnik vzame stekla proč in mu veli čitati. Mož ne zamore ničesar razložiti.

Zdravnik mu vnovič nastavi stekleni aparat in poiskusa rekoč:

»Boljši?«

Mož molči.

Zdravnik nadaljuje: »... ali slabši?«

Mož molči.

Zdravnik: »Ja, ali vidite s tem steklom boljši ali slabši?«

Mož: »Ne.«

Zdravnik zgrabi za železen roč in mu z njim črepinjo razbije.

600.000 duš

je štel mesto Oglej ob času, ko je hunski kralj Atila iz Emone (Ljubljane) preko Nanosa navalil na krasno mesto in je pokončal.

— Naročite se na knjige „Goriške Matice“ za leto 1925, ki izda velezanimivo knjigo „Zadnji dnevi v Ogleju“. Za 5 lir dobite jeseni 4 krasne knjige. Za mesto Gorica sprejema naročila „Narodna knjigarna“ Via Carducci št. 7, za deželo krajevni gg. poverjeniki. **Atila v vsako slovensko hišo!**

Debelo je povedal.

NEKOGA STANJE V...
KONČANJE...
KONČANJE...

»Zugsführer« Čeljustnik ima še vedno polno svojih zanimivih dogodljajev iz-za vojne. In vsako novo fino »pogruanta«. Zadnjič smo se skupno peljali iz Tolmína v Gorico, da nam je sledeče pripovedoval:

»Da, da dragi moji sopotniki. Zdi se mi, kakor da bi bilo včeraj, ko smo se tukajle na teh hribih tolkli za žive in za mr-

lve. Nekoga mrzlega jutra nas je sovražnik kar po peklersko obstreljeval. Že tretja granata je zadela mojega tovariša, ki mu je na njuh odtrgala glavo popolnoma proč. Ko mu je granata odtrgala glavo, je padel in zaklical: »Pokopljite me tu, kjer sem padel.«

DRAMATIČNA VAJA NA DOMU.

Ko so še v tržaškem Balkanu igrali, je imel neki pokojni, dobro znan igravec navado, da se je doma učil. Za partnerico mu je bila soproga, čeravno ne igralka. Nekoč je imel ulogo morilca in je imel ravno »generalno vajo« doma, ko potrka na vrata njegov prijatelj L...o, ter vpraša, ako je mogoče govoriti z gospodom, nakar mu je služkinja odločno odvrnila:

»Nemogoče sedaj, gospod, ker davi in duši svojo soprogo.«

Iz Čiginja.

Slavljeni Čukec, te prosim lepo, če ni preosebno, priobči tako: Velikonogec lepih lilač je dirko imel, iz svete dežele do vrhneba letel.

Je Čukec to videl, tako mu zapel, bi boljše napravil, bicikel bi vzel, bi hitro odfrčal, bi te Čukec ne vjel; še boljše napravil, za norca jih imel, bi v hišo šel snubit, za roko prijel. (Čuk še ne vé, o čem govore vrstnice nam te. Op. ur.)

IZ TORINA.

Slovenski fantje, prideljeni k 6 Regimentu Genio Ferroviario, pošiljajo mnogo pozdravov dekletom, fantom in poznanim. Curk Ivan, Vrhpolje pri Vipavi; Oražem Valentin, Hrastje pri St. Petru na Krasu; Lavrenčič Leopold, Brje, Mikuž Štefan, Col; Ambrožič Josip, Postojna; Terbižan Filip, Planina pri Vipavi.

IZ BOLOGNE.

Fantje polka Konjenice Saluzze oddelka godbe iz Bolognje pošiljamo pozdrave starišem, znancem, prijateljem, fantom in deklicem: Francelj Berentín, iz Bistrice; Stanko iz Barkovlj; Toni iz Krepelj; Tonč Grasič, iz Dragaj; Zunjo Valerijo, Škofije; Zunjo Mario, Škofije; Poklen Stanko, Škofije; Mario, Landuž, Škofije; Hrvatín Rafael, Škofije; Krešček Karlo, iz Boršta; Bogotaj iz Ledín.

RAZGLED PO SVETU.

NAJDEBELEJŠI LJUDJE.

Strokovnjaki so dognali, da je največ debelih ljudi na Anglaškem. Ni pa še z gotovostjo dognano, če so ti strokovnjaki v resnici prav dognali, kajti Čuk je mnenja, da so Nemci le debelejši. V Ladendorfu živi ogromni otroški balon, ki ima komaj 3½ let, a je tako debel, da komaj pilja. Pod očmi in na licu se mu delajo klobase, brez mesarjeve pomoči. Čez prsa meri 1 meter 40 centimetrov, ter vaga 56 kilogramov. Ker mali paglavčki radi padajo s postelje, je njegovo stanje jako opasno. Ootovo mu polože zvečer vrečo slame pred posteljo, sicer se udere pod ali pa sam razpoči, ako pade na tla.

VELIKI POŽERUHI.

Da se ravno Nemci zelo radi debelijo pa tudi ni čudno, ker

morajo imeti brzkone kravje, ali vsaj teleče želodce. Ako tudi po živalsko prežvekujejo, menda ni še dognano. Pred kratkim je imel neki koroški klub pojedino v veseljeni dvorani. Bilo jih je devet. Jedli so za stavo »knedelne«. Starši in mladi so tako mašili svoje usta, da so jih vsi skupaj 180 požrli. Največ jih je pojedel neki kneč ki 19 letni fant in sicer 26 balinov. Lahko, da mu je kakšen tudi v grlu ostal, ker imajo oni tudi tam prostor.

KAJ JE VSE ČASTNO DAN-DANES.

Zadnja leta je v navadi, da se zelo pulijo za častno občanstvo ali meščanstvo. Koliko je to moralnega, finančnega ali ekonomičnega pomena niti sam Macdonald ne more povedati. Časti pa vseeno nadaljujejo. So

častni špalinji, častne večerje, častno pijančevanje, častne nagrade, častni vojaki, častni župani, častni predsedniki in celo častne klobute in častni streli. O da! Dunajsko strelno društvo je praznovalo svojo 25 letnico. Na to slavnost je potom častnega voditelja povabil častni predsednik častnega državnega predsednika Dr. Hainischa, da je spustil na strelišču svoj častni strel. Oh, kaka škoda, da vsa človeška umrjočnost ni imela prilike biti navzoča, da bi povedala, kakšen je ta častni strel in kako izgleda.

MODERNI VANDROVCI.

Po končani vojni so pričeli diplomate, kralji in ministri takoj zopet vandovati. Nič jih ni oviralo, da so eden na drugega besneli kakor divje mačke. Poklon, banket — in prijatelji so si. Danes bi kralju več kraljev in diplomatov na potovanju, kakor potnikov za moko in fižol. Čelo regent iz Abesinije, Ras Tafari je prišel v »zdravilno letovišče« v London, ter prinesel s seboj v dar različne živali in mrhovino angleškemu dvoru v dar. Tudi moderno!

NEBESA NA ZEMLJI.

Ta naslov bo gotovo dobilo mesto London. Tam se vrše

konference, prepiri, trgovska, politična in mirovna pogajanja. Tudi tekme se tam odločujejo in včasih tudi zelo neumne. Pred tedni se je sestala velika komisija iz dam, gospodičen in gospodov univerzitetnih doktorjev in profesorjev. Izreči so imeli svojo sodbo nad nožico neke dame, katerega imena radi noge niso izdali v javnost. Vsi pričujoči so se sklonili, merili in premerili prste, pete in grlo. Nato so stopalo vtaknili v zato pripravljen aparat, nakar je predsednik komisije svečano dal ukaz, da tajnik vpiše v protokol najlepšo nogo na svetu. Blagajniku pa je ukazal nagraditi to nogo s 50 funtov sterlin. Blažena noga! In kdo se more izgovoriti londonski razsodbi? Niti Čuk ne!

TUDI REKORD.

V Olmožu pa je odnesel rekord mladi in krepki dvajsetletni češki pame, toda ne radi najlepše noge, temveč, konkuriral je z nosom. Imel je namreč tako zelo kvišku zavihan nos, da so mu obesili nanj utež dveh kilogramov, katero je dve minuti obdržal.

SPIKA MATLOV.

Širite Čuka na palci.

Pravijo.

Pravijo, da ustanovijo v Deklah zavod valnic proti vetru, ker jim je že dvakrat ta presneti veter most čez Sočo odnesel — in v tretje gro rado pravijo. Ako se to zgodi, gre Pirmo Medveček-Zimic o Comp. luč.

Pravijo, da imajo v Deklah cerkev v baraki, na Gorenjem polju pa barako v cekvi.

Pravijo, da je čudno da iz Rojana v vsakem drugem »Čuku« ni pravijo. Sicer to ni nič, če pravijo, da so zato tisti pravijo, ki jih vsaki drugi »Čuk« prišče pod »Pravijo« pravijo splošno do »Pravijo« tudi Rojancem, da na »Pravijo« nič ne pravijo, pa to ni res, ker bi sicer o »Pravijo« nič ne pravilo, a ker pravijo o »Pravijo« ja znamenje, da o »Pravijo« kaj pravijo. Pravijo.....

Pravijo, da so rojanske »püpe« že na »Čuku« jezne, četudi pravijo, da to ni res. Nič ne, saj so »Pravijo« a tem, da ga pradijo čitajo in to je dandanes dosti. »Čukovo« čtivo je namreč prav točna duševna hrana. To pravi eden prvih rojanskih psihopatologov. Naj pa to velja posebno tistim rojanskim fantičem, ki o »Čuku« nočejo nič slišati in ki so ga tako strašno potrební. Dosti bolj, kakor pa rojanske »püpe«....

Pravijo, da bo Kokota v Rojanu obredlo kesanje. On to ne — zato si je že pripravil rabevinasto obleko za pokoro. Bodite po milostljive, rojanke »püpe«!

Pravijo, da je Pepi iz Rojana besen na rojansko kitaro. Ko jo je gledal pred seboj, je tako udaril po strunah, da so zabrenčale in zapele — tako, kakor danes kitaro poje....

Pravijo, v Rojanu »ostrigeta« — »uoblata« — »frake« in »ške«. Pravijo tudi — rko mondo« in od zadnjic »adijo mondole«

Pravijo, da bi Koko, če bi le hotel, takoj dobil »pašporte« za Ameriko in to po zaslugi rojanskih pup in fantov.

Pravijo o nekem adrijašu iz Rojana, da je zadnji čas zrastel najmanj za 69 metrov. So ljudje, ki mu priporočajo neko kuro, kajti pomislite — če bi se dogodilo, da bi padel... Ubogi njegov nos pri taki višini....

Pravijo v Prvačini, da se je neka »Sveža« gospodična s »svetimi« srcem, pri zadnjem plesu tako napila »svežega« piva, da sedaj ne more več »sveže« peti, zato pravijo, da bo moral pevski zbor, valed manjkajoče sveže moči, mirno v gospodu zaspati, kar pa Čuk ne veruje in ne mara, ker je sam gozdni pevec.

Pravijo, da je neki občinski mož nabral v Otaležu toliko mazila proti revmatizmu, da ga je komaj domov princel. Iz hiše ne gre več ker ga čuva kakor drag zaklad.

Pravijo, da je gospod »Drago« v malo časa spasel dobro »Salos«.

Pravijo, da se je na Matuljah zgodila velika nesreča, ker je vlak zadel v »Vlahov camione«.

Pravijo, da se Milan zelo jezi ker ne more dobiti nobenega mačka v svoj »magazine«.

Pravijo, da je gospod »Ivan« kupil svoj motor za »ruzino«.

Pravijo nabrežinski mogotci, da ni prav, da niso v nedeljo godci igrali giovincez ko so jih na banketu potregli s »pastašuto« da jih je napihavala.

Pravijo, da se bodo dvobojevali v Rojanu dve visoki osebnosti. Sekundirali bodo bajé, na eni strani

baron Koko in »stričko« Skure«, na drugi pa »Tonin iz pošče« in njegov »kompare«. Dvoboj bo sad oštranzas. Vrtil se bo pa radi tega, ker je eden nasprotnikov razžal drugega s tem, da je rekel, da je rojanska »prima-dona« skrajno domiljava, dočim drugi trdi, da je le arogantna, kakor kakšen pošastniški »fachin«. — Upanje je pa splošno, da se nasprotnika pomirita, ker »Pepi iz Rojana« jim je rekel, da imata oba prav.

Pevsko in glasbeno društvo v Gorici!

V soboto dne 14. junija točno ob 20:30 gostuje naš rojak tenorist

RIJAVEC

član opere v Beogradu v dvorani Trgovskega doma!

Nat pomeno pevca kot svojega najbližjega kolega, politično val k njegovemu koncertu.

Vstopnice se prodajajo od četrtaka naprej v »Narodni knjižarni«, ul. Cankarjeva št. 7.

VOLTAIRE IN PIRON.

Voltaire je Piron sploh rad malo podražil. Nekoč pripoveduje o njem, da je begal kakor kak majhen zelen grah med ljudmi okoli, ko zagleda Pirona. »O, dober dan, gospod Piron! Kaj pa delate Vi tukaj na dvoru? Jaž sem že tri tedne tukaj; zadnjič so igrali mojo »Mariano«, prihodnjič bodo pa »Zairo«. Kdaj bodo pa »Gustava« igrali? Kako Vam gre? O, gospod vojvoda, prosim za besedo, pravkar sem Vas iskal! Zagledal je bil nekoga vojvodo in pustil je Pirona. Tako hitro je blebetal, da mu Pirona na zadnje vprašanje sploh odgovoriti ni mogel in da je obstal kot okamenel, ko je letel Voltaire od njega. Drugo jutro ga Piron spet sreča in mu reče: »Prav dobro, gospod Voltaire.« kot odgovor na vprašanje prejšnjega dne. Sedaj je pa Voltaire obstal in gledal.

SLAVNE ČEŠNJE.

Nekateri ljudje imajo radi predmete, ki pridejo v dotiko s slavnimi možni. Tako bermo o francoskem komponistu Karlu Gounod (1818—1893). Imel je vilo v Št. Cloud pri Parizu, obiskala ga je neka dama ravno po zajutreku. Videla je na kamenu črešnjeve

ZOFKI!

Svet bi dejal, da ne smem — psi, da ne stijo drugi — Zamoglo zame slabo bi biti, dobil bi jih pa zaslugi... Čikur nadloge te svoje prizna... Glej, duša v ekstazi mi je strepetala... Jaz tudi že davno zdihujem in v vzdihih umirjam... Zaman se po solzni dolini po odrešenju odrami... Zda j moglo bi biti... Če ne pa naj vrag... Vse skupaj odpese nas tja, kjer ni zrag... A vi govorite o vaših zaljubljenih — previdno Pač moram nastopiti, kot bratci iz juga... A ne — nočem, da kaj to bi bila zasluga — Čo kdaj — no, da, seveda, kaj pa, prav zares... Inetle (to važno je!) moje tihebesni oblok... Bogatstvo? — en nič prav okrogel — Snok — Kartiera? Ko zob me boli in otečem sem glava velika, Bodočnost? Him — veste vi? Jaz ne — prav res ne hudika! In moje čednosti? — Čudno vprašanje, jem, pijem, loadim, Igram na kitaro, na karto, biljard, mirno pa spim! V ljubezni do dapes sem stralen, neustrašen Don Juan, Zvestobe zdaj ličem — z lučo opoldne — zaman... Rad v sanjah židam gradove v bežeče oblake — Zvečer rad poslušam lovak prebivalcev te — one mlake... A lepši bi morda zame bil vaš mali šepet... No, dajte mi, Zofka kdaj pesnico ljubko zapet... R-č-k.

peške, hitro je zagrabila eno in jo spustila v ročaj. Ko je tudi Gounod postopje ono damo obiskal, mu je ponovno pokazala peško, okovano v zlato in diamante, kot nekako sveto relikvijo. »Oprostite, gospa,« pravi Gounod, »jaz nikdar ne jem črpanje; kar jih pride na misel, vse pozoblje moj sluge Jean.«

PONESREČENO LASKANJE.

Vojvoda Karol Avgust Welfmarkski se je pošel s pesnikom in pesnikinja Schillerjem na kmetovod Pira in do njega. Kjer je bil »vojvoda« in »pesnik« Schiller v zap. pa njima nebešen vinarja, ne vojvoda in ne pesnik. Vojvoda je v zadregi. Schiller pa ni, pokliče mostninarja in mu reče: »Kojijaž bo plačal? Ta plača: vojvoda je vesel, da ga je rešil Schiller iz zadrege in reče mitničarju: »Da, da, ljubi moj, gospod profesor ni tako neumen kakor se mu vidi.« Na kar mu Schiller fino in z nalahnim smehom odvrne: »Visokost, to je pa tudi edina razlika med nama.« — Češ, ti si pa ravnotako neumen kakor se ti vidi.

Dopisi.

9. REGIMENT ALPINCEV.

Slovenski fantje letnika 1903, ki služimo pri 9. Regimentu Alpincev, pošiljamo najlepše pozdrave v našo slovensko domovino: očetom, materam, bratom, sestram in našim, na nas pozabljivim dekletom. A spomnite se Ve dekleta, da pride v kratkem tisti čas, ko pridemo mi zopet do Vas. V teku naše petnajstmesčne službe ste nas skoro pozabile, a v tem času se ste vseeno z drugimi zabavale. Ali ste žalostne ker so dosednji Vaši fantiči k vojakom odšli?

Se posebej pa pošiljamo prijazne pozdrave vsem »lubljam«, in »Mimitam«, letnika 1904, ki služijo po razdeljeni po raznih krajih Italije, E drage »Maščote«, se hvalite, da pašte imate zadosti, a ne veste še niti kakšen okus ima »Gaveta« vam še po fabriki smrdi. Za »Burača« še ne veste koliko vode drži, in v Taška panu še ne veste, koliko panjok stojil Pišete drage »Girbe«, da ste doma sadili krompir, a v tej službi, da vam pridejo le »olupki« v poštev. Pomislite, da dosedaj ste komaj to

zaslužili. Rit imate v naši marčni petek, tedaj Kodaž za leto. Mogoče vam k letu povoljno obodi. Vam verujemo, da se vam dobro godi, ker se Vam v letu le kakšno letca dobi. A kadar Vam bodo začele zasukovale, vam bo treba res le daquiso šaketi. Vam želimo lepo zabavo. Ker ste prej ljubili mamico, pa sukajte sedaj ljubko mamicco. Ako je kodaž pri »Bela«, se mu priporočimo, da naj princos domov svojo mamico pokrivajo, da bo mo peki kostanj po zimi v njej. To smo Vam spisal mi, »Več leti« Alpinca, pa brez zamere dragi »Girbe«, smo pisali, kar nam je prišlo na misel. Ako kateri kaj odpove, naj nam odgovor v nam pošiljubljenega Čika. Pahor Franc, Sola na Krasu; Slokar Franc, Kamnjo; Borkin Zeljko, Sv. Petri pri Gostli; Jurga Anton, Renda.

Lepo vreme.

Tretjega aprila so skuhtali pri Krajncévilh jetra in krompirjevo solko.

Gospa Krajncéva pravi svojemu snuku: »Snež vse, kar imaš na krožniku, da bo jutri lepo vreme in da se zamoreš igrati na vrtu.«

Janezek ima 7 let in krompirjevo solato bi jedel skozi celo življenje. Toda danes ni mogel z lepa izprazniti krožnika, ker so mu dali opoldan pri sosedevih makaronov. Zadnji je bil gotov s porčijo, da bi bilo drug dan lepo vreme.

Naslednji dan je deževalo, kakor bi iz šlofa mo.

Pri Krajncévilh so imeli kašo.

Janezek ne mara za kašo.

Tri žlice je po snu vrnil v grlo.

»Janezek,« pravi mati, »snež vse, da bo jutri lepo vreme.«

Janezek ni spedel kaše.

Naslednji dan je bilo krasno vreme.

Pri Krajčevih so imeli klobase s pečenim krompirjem.

Janezku je zdrknil požirek za požirkom po glavi. Rad bi še, a ni bilo več.

Naslednjega dne je vnovič lila ploha, da se je kar kadilo.

Pri Krajčevih so iskrali velik lonc repe.

Jeji so pridno vsi. Janezku so dali še en krožnik, a on se je upiral.

»Ako ne sneš vsega«, je dejala mati, »ne bo jutri lepo vreme.«

Janezek si misli: »Neumna reč je res s tem vrmenom. Včeraj sem vse pojedel in da

nes dežuje. Danes pa ne snem vsega. Sem prav radoveden kakšno vreme bo jutri.«

Drugi dan je močno deževalo.

Janezek si misli: »Mama je imela prav!«

Opoldan so imeli krompir s žolom. Janezek je spraznil krožnik.

»Hočem prav paziti,« si misli Janezek. »če jutri res ne bo deževalo!«

Naslednjega dne je zopet deževalo.

Janezek ne ve, pri čem, da je.

LJUBLJANSKI KAVALIR.

Po cesti pouša, kot turški se paša, doma pa mu hrana, je repa in kaša. Ljudstvu na trgu, tam dolgočas prodaja večinoma skoro pred pošto pohaja.

Si kupil v štacuni je optične čevlje in misli, da »nobel« so takle krevlje. Vsak hip se pridruša, strašno zakolne, ko si pogleda, kupljene čolne.

Nihče nikoder, zato ga ne mara in tudi ne more dobiti si para.

Za delo in muko pač njemu ni in kar tja v en dan komodno živi.

Pa kupil cilinder je in tudi frak seveda na upanje, vzeti je pesjak.

Tako se šopiri s čevlji na biks gane zamazane, v žepu pa »niks«.

Lepo mu vse skupaj tole pristaja, da nima po noči po dnevni nokoja.

A pravijo drugi, da pridejo časi, ko bo še prosil, on kruha po vasi.

Če to bo resnica, Čuk sam še ne ve, ker on le zapise, kar k' do mu pove.

Neodločni Milki!

Se malo potrpljenja »Čuk«! Ne gloj me še tako. Se par besodice Milkici naj posvečenih bo — Saj mislim, da razumeš — če bil si mlad kdaj — Si vzdihoval brozdovno, ko s Sovo šel si v raj....

Zdaj k tebi naj zdihujem, zaljubljeni junak In Milki verze kujem — saj ta nemihi spak, Sreč to hudomušno več spati mi ne tja — Iz tisoč sanj mi kuje, milijone zdaj želja....

Ah, Milka! Sem mislil, da dekletce vi sedemnajstih let — Se komaj znate sanjati in v sanjah zvezde štet.... A zdaj (če res ni ta tri leta naj jaz boš — po trnju hodim) če nas ne »čukate« za nos!

Je odločitev točka in v srčku je nemir — Promlajate v večerih, ko vejo tih cefir In gloj — v večerih jasnih, samotni in sanjav — Jaz pričakujem »Čuk« (ne lušč!) v njem — pozdrav....

Zapisala s trepetom ste — da že na eno stran Nagiblje srček vaš so — in gloj kak' sem željan To vedeti, li jaz sem — li to je kandidat — Odločite se Milkica — da dam mu ultimati!

(Naj mu zavije vrat? Pr. ur.)

Da osedla ukažem mu — vspoljatva vse uši —! (Naj on mi ne zameri — saj isto misli si o meni in želi da vprečen najmanj tisoč krot — in z njimi naj z Marconijem na Mars zletim odtod!)

A k stvaril Milka res že je tu odločitev — Povejte kdo bo srečnej, li drugi, tretji — saj? Povejte, da zavriškam v to temno tiho noč — Al' tužno naj zaplakam — udar pač bil bi vroči!

Bojim se že, da kmalu — bo »Čuk« nit naših kvant — Res, da sva mu hvaležna, (kaj ne?) da je »galante« — Da arci dve tolaž — kaj bo pa, kadar mož — Bo urednik obsodil — »Za vaju zdaj je — košle«

Obračam se na Sovo — si trkam na arcé — Na roko naj v »affarihe« tob, če lo inogoče, gré.... Saj tudi ona enkrat je o »Čuk« ljubko sanjala — Ko varoval pod oknom je — saj poglobljeno naslanjala!

In to! Da, da, ti ženski vseradovedni svet — Ni treba nam besodice teh tako natančno šteti — Glej vidi se — pomeniš li Milko drugi dve — Po fantih se ozirati — prav imata obé!

Zdaj, zlata Milka, mišim dovolj, za danes bo — Za celih dni deset kar to mora bit' slovd — Če srček bo nagajal Vam, če vzrok bom temu jaz — V »Čuku« mi zakličite »Nasvidenje čimprej« na glas!

S pozdravkom Slavko.

Čuk na palci razmotriva — in politiko spodriva!

Nekaj velikopoteznega se je zgodilo v rimskem parlamentu. Načelnik vlade je dokazal, da je mož na svojem mestu, ko je potem, ko mu je slovenski poslanec pokazal fotografijo v volilnem boju ubitega moža, položil z velikodušno gesto fotografijo na stran in je dejal: »Pri volitvah se niso

vršila nasilja, pač pa so bili prvi ubiti...« že veste, kdo. Zdaj pa imate. Vi, dragi Slovenci ste krivi, da ni prišlo v parlament še več črnih srajc, vi ste delali nasilje po celi državi od Sicilije do Krna, vi ste ubijali, davili, grozili. Če ne verjamete, vprašajte naše državničke, da vam povedo še

enkrat in da si Čuk na palci naplše to na svoj veliki kljun.

V diplomatičnih krogih se celo trdi, da namerava vlada naprositi za pomoč društvo narodov proti objestnim in nasilnim Slovincem, ker če bo šlo tako dalje, Italijanov čez 10 let v Italiji ne bo več, zakaj že po vsch solah do Kalabrije se poučuje skoro izključno v slovenščini in haje bo tudi dvojezičnost (ne dolgojezičnost!) ital. listov zopet stopitla v veljavo.

Splošno pa se je rimski parlament posvetil mirnemu delu zmerjanja, ki je tem plodno nosnejše, tem glasnejše ko je. Bajé se je vgléd vlade silno dvignil vsled uspešnega vporabljanja zvonca. Pravijo pa, da imajo reditelji v parlamentu, ki trgajo poslance drugega od drugega, toliko težkega dela, da mislijo štrajkati kljub temu, da so jim ponudili dvoj-

no plačo. Vlada je razpisala za tisoč rediteljev novih služb. Pogoji: ne smejo biti s poslanci v sorodu, biti morajo močni za 20 konjskih sil.

Čuk na palci more to pot pogledati tudi čez mejo. Tam so se igrali fašiste in komuniste kot otroci. Bajé so tam hoteli na mah doseči toliko in toliko tisočletno kulturo, ki jo mi tako dobro poznamo in ki je prišla že v litanije med prošnje za rešitev pred vojsko in točo. Bajé je v ozadju jugosl. Mussolini, ki hoče na ta način zlesti na vrh. Če je to res, pa Čuk na palci ne ve.

Gotovo pa je, da je stem vgléd države zelo zrastel pred množestvom in baje se pripravljajo klub ubeglih ljudi Italije, da prisrčno čestita k obojestranskemu poboju v Trbovljah, ki jih je tako zelo idejno združil.

Listnica uredništva.

Postojna: In šele sedaj veste, da se časi izpreminjajo. Ali tudi Vas Kristinka ne mara? Bistrica: Nina svica Vaša »špica«! Sezana: S toliko črtno, se ni vredno pripraviti. Obdržite Vašo barvo in pojdite mimo. Guardiela: Takih pogojev nima niti asino v Milano, nikar pa Čuk v Gorici Grobišče: Prosimo, da nam po veste za šolo, kjer bi se Čuk naučil tudi friske friske čitati. Idrinja: Neznani N. N., Čuk spusti ven! Rojane: Njé se ne vznemirjajte! Milka je »fajna« punca in ne nosi hlač kakor se Vam pozdeva. Vsaj vrhuh hlač ne.

Zadnje skrivalnico so rešili.

Laurenčič Friderik, Logje; Mozetič Franc, Predil in Majdič Tonči, Topole.

Žgalnica likerjev na starem plaču št. 7 v Gorici

ponujajo za sezijo sadja:

Trikratni žgani alkohol 95%	po	l. 25.— liter
Žganje 50%	11.—
Rum jamojca 50%	13.50
Vermouth, Maršala in bel	5.—
Najfinejši likerji	15.50
Sladkornisirupi, razno sadje	6.25 kg.

Podpisana naznanjava sl. občinstvu, da sva otvorila

NOVO TRGOVINO

z vsakovrstnimi čevlji in usnjem na drobno v Gorici, v Raštelu št. 32.

Izdelek domač in prvovrsten. Cene nizke in konkurenčne. Izvršujeva tudi vsakovrstna v to stroko spadajoča popravila. Za obilen obisk se priporoča udana

trgovca **BREZOVEC - ROSIN**

POZOR! POZOR!

Nova trgovina s čevlji v Gorici

na Stolnem trgu, nasproti stolne cerkve Via Cavour 11

Podpisana naznanjata slav. občinstvu, da sva otvorila lastno

trgovino z vsakovrstnimi čevlji.

NA DEBELO. NA DROBNO.

Izdelek domač in prvovrsten, cene nizke in konkurenčne.

Izvršujejo se vsakovrstna popravila.

Za obilen obisk se priporoča udana

Trampuž - Kokelj trgovca.

— Kako drago je pivo l...

— A! kaj še! Cena je padla!

Mala piva stane 70 cent. velika pa L. 1.40.

— Kje pa?

— V sladoleđarni **Baldini**, Via Mazzini št. 1

(prej Via Municipio), ki ima tudi veliko izbero različnih sladoleđov po L. 1.—

kos. — Takoj grem tja!

Baldini sprejema tudi naročila na sladoleđ za veselice!

Širite „Čuka“.

Trgovina z manufakturo
ŠKODNIK ANTON

GORICA, Via Seminario 10.

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nevesta, lo resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modl prodaja za deželo, za Gorico pri semenliču v hiši z desetico trgovca **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati, in tebe, žena, ženin, fant, deklina, trgovec, ki kupuješ mnogo hkrati cefirja, oksforda in etamina!

„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Pozor!

Pozor!

Za poletno sezono, velika izbira kambrika, perkala, zepirja, in krepa volne za moške in ženske obleke. Velika zaloga vsakovrstnega perila za novice in birmance.

Felberbaum & Rolich

Corso Verdi šte. 7.

(prej **HEDŽET** in **KORITNIK**)

Na drobno!

Na debelo!

Manufakturo, perilo, izdelane obleke, pisarniške potrebščine in papir

po cenah brez konkurence

kupite pri dobroznani tvrdki

BRATJE MOSE

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Elija Čuk

Gorica — Piazza Cavour št. 9
priporoča

slavnemu občinstvu v mestu in na deželi svojo bogato zalogo in veliko izbero najboljših BIANCHI in ALTENA dvokoles. Šivalne stroje priznanih tvrdk TITAN in PFAFF, kakor tudi municijo in vsakovrstno orožje. Kdor kupi šivalni stroj, se ga pouči v delu umetnega vezanja brezplačno, dokler ni zadobil popolne prakse.

Poslužite se pri njemu

in ne boste se kesali, kakor se njegovi stari odjemalci ne pritožujejo, temveč pričajo o točni in solidni postrežbi.

